

Decreten voor Podiumkunsten en Hoger Kunstonderwijs hangende

Etcetera volgde de voorbije jaargang de ontwikkeling van het nieuwe theaterdecreet op de voet. Dat decreet is al een paar maal heen en weer gereisd tussen het kabinet van Gemeenschapsminister Dewael, de Vlaamse Executieve en de Raad van State, telkens voorzien van opmerkingen en wijzigingen. Paul Corthouts, studie- en adviesdienst van het Vlaams Theater Instituut, legt uit waarom dat reizen nodig is en welke onnauwkeurigheden in de nieuwe, gecorrigeerde tekst dat reizen nog kunnen verlengen.

Er is ook een nieuw decreet voor het Hoger Kunstonderwijs in de maak. Marianne Van Kerkhoven schetste in *Etcetera* 32 de (ideologische) context van de discussie. Het VTI organiseerde een debat met als titel *Hervormingen Hoger Kunstonderwijs*. Caroline Derycke brengt verslag uit.

Eind januari 1991 legde de Gemeenschapsminister van Cultuur Patrick Dewael voor de derde keer zijn 'ontwerp van decreet houdende regeling van de subsidiëring voor de werking en de infrastructuur van organisaties voor podiumkunsten' ter goedkeuring voor aan de Vlaamse Executieve. In deze versie werden door de Gemeenschapsminister ingrijpende veranderingen aangebracht, dit in een poging de bezwaren die de Raad van State in haar advies van 22 oktober 1990 geopperd had, op te vangen.

De aanpassingen betreffen vooral de voorwaarden voor erkenning en subsidiëring, de delegatie aan de Vlaamse Executieve om de erkenningsprocedure te bepalen en de invulling van de financieringsenveloppe. De Vlaamse Executieve gaf de Gemeenschapsminister haar fiat om deze tekst voor beoordeling aan de Raad van State voor te leggen.

De nieuwe artikelen en de wijzigingen mogen dan al de bedoeling hebben de Staatsraden deze keer gunstiger te stemmen, ze bevatten heel wat technische onnauwkeurigheden en dreigen ook inhoudelijk heel wat moeilijkheden te veroorzaken.

In dit artikel wordt een overzicht gegeven en een analyse gemaakt van deze nieuwe bepalingen.

Erkenning

In de nieuwe tekst blijft het onderscheid tussen de voorwaarden voor erkenning en die voor subsidiëring behouden. In de 'Memorie van Toelichting' wijst de Gemeenschapsminister er op dat de Raad van State hiertegen geen enkel bezwaar formuleerde. De Staatsraden hadden echter wel opmerkingen bij het feit dat er in de vorige versie van het ontwerpdecreet geen duidelijke voorwaarden voor de erkenning bepaald waren. Dit euvel wordt nu verholpen.

Organisatie voor podiumkunsten

Organisaties voor podiumkunsten kunnen erkenning en subsidiëring als gezelschap aanvragen, dan wel opteren voor projectmatige betoelaging. Beide vormen van overheidssteun zijn niet cumuleerbaar.

Om voor erkenning in aanmerking te komen dienen de betreffende organisaties te beschikken over rechtspersoonlijkheid, georganiseerd te zijn als gezelschap en - rechtstreeks of onrechtstreeks - te kunnen bogen op in het verleden geleverde prestaties (1).

Een organisatie is als gezelschap gestructureerd wanneer "zij structureel beschikt over een minimum aantal vas-

te podiumkunstenaars waarmee als geheel een permanente werking wordt opgezet op basis van beroepskrachten op het vlak van artistiek, administratief en technisch personeel" (2). Deze bepaling wordt aangevuld met de eis dat 50% van de globale overheidssteun gespendeerd wordt aan de betaling van het personeel (3). Bovendien moet 75% van de medewerkers van wie het loon betaald wordt vanuit het verplichte deel van de financieringsenveloppe zijn functie in hoofdambt verrichten en wel met contracten van onbepaalde duur (4).

Deze eigenaardige bepaling dreigt een zware rem te zetten op de ontwikkeling van de theaterpraktijk. Binnen de bestaande categorieën van gesubsidiëerde gezelschappen is er immers meer dan één organisatie te vinden met een zeer beperkt aantal artistieke en administratieve medewerkers. Deze vaste produktiekern zoekt voor elk nieuw project de nodige artiesten die dan voor de duur van dat project aan de organisatie verbonden zijn. Deze manier van werken werd onder het decreet van 1975 getolereerd en zelfs gehonoreerd. Nochtans werd ook in die tekst gesteld dat, om voor erkenning en subsidiëring in aanmerking te komen, een instelling diende te beschikken over een vast gezelschap van beroepsacteurs (5). Bij toepassing